

krajowego systemu konstytucyjnego polegającą na ochronie mniejszości językowych — Polityka społeczna — Stosowanie odmiennych współczynników w celu określenia kwoty przeznaczonej na dodatki mieszkaniowe dla obywateli państw członkowskich i obywateli państw trzecich — Odmienne kryteria wyboru stosowane do przyznawania dodatku mieszkaniowego obywatelom Unii i obywatelom państw trzecich — Zgodność z art. 2 i 6 TUE oraz z art. 21 i 34 Karty praw podstawowych — Zgodność z art. 18, 45, 49 TFUE — Zgodność z dyrektywą Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180, s. 22) oraz z dyrektywą Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16, s. 44) — Bezpośrednie stosowanie przepisów prawa Unii — Zgodność z art. 14 EKPC i z art. 1 protokołu 12 do EKPC — Bezpośrednie stosowanie EKPC na mocy art. 6 TUE — Sankcje mające zastosowanie zgodnie z art. 15 dyrektywy 2000/43/WE

Sentencja

- 1) Pytanie pierwsze oraz pytania od czwartego do siódmego, przedłożone przez Tribunale di Bolzano w sprawie C-571/10, są niedopuszczalne.
- 2) W przypadku sprzeczności pomiędzy normą prawa krajowego a europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (EKPC), dokonane w art. 6 ust. 3 TUE odesłanie do EKPC nie wymaga od sądu krajowego zastosowania bezpośrednio postanowień tej konwencji i odstąpienia od stosowania niezgodnej z nią normy prawa krajowego.
- 3) Artykuł 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie istnieniu uregulowania krajowego lub regionalnego takiego jak rozpatrywane w sprawie głównej, które w zakresie przyznawania dodatku mieszkaniowego przewiduje wobec obywateli państw trzecich posiadających przyznany zgodnie przepisami tej dyrektywy status rezydenta długoterminowego traktowanie odmienne w porównaniu z traktowaniem zastrzeżonym dla obywateli krajowych zamieszkujących w tej samej prowincji lub w tym samym regionie przy podziale funduszy przeznaczonych na te dodatki, o ile taka pomoc należy do jednej z trzech kategorii objętych tym przepisem, a art. 11 ust. 4 nie znajduje zastosowania.

(¹) Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko L.A.C. van Putten (C-578/10), P. Mookowi (C-579/10), G. Frank (C-580/10)

(Sprawy połączone od C-578/10 do C-580/10) (¹)

(Artykuły 18 WE i 56 WE — Pojazdy samochodowe — Użytkowanie w państwie członkowskim pożyczonego pojazdu silnikowego, który jest zarejestrowany w innym państwie członkowskim — Opodatkowanie tego pojazdu w pierwszym państwie członkowskim przy rozpoczęciu użytkowania go na krajowych drogach publicznych)

(2012/C 174/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strony pozwane: L.A.C. van Putten (C-578/10), P. Mook (C-579/10), G. Frank (C-580/10)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 18 WE (obecnie art. 21 TFUE) — Przepis krajowy nakładający podatek rejestracyjny przy rozpoczęciu użytkowania pojazdu na krajowych drogach publicznych — Opodatkowanie osoby zamieszkałej w danym państwie członkowskim, która pożyczyła pojazd zarejestrowany w innym państwie członkowskim od zamieszkałej w nim osoby, aby użytkować go przez krótki okres w celach prywatnych w tym pierwszym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 56 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które nakłada na zamieszkałe w nim osoby, które pożyczyły pojazd zarejestrowany w innym państwie członkowskim od osoby zamieszkałej w tym ostatnim państwie, przy rozpoczęciu użytkowania tego pojazdu na krajowych drogach publicznych, obowiązek zapłaty całości podatku, zwykle należnego przy rejestracji pojazdu w pierwszym państwie członkowskim, bez uwzględnienia okresu użytkowania rzeczonoego pojazdu na tych drogach, a osoba ta nie może domagać się prawa do zwolnienia lub do zwrotu, jeżeli ów pojazd nie jest zasadniczo przeznaczony do stałego użytku w pierwszym państwie członkowskim ani w rzeczywistości użytkowany w ten sposób.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.